

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 585/2014-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 18. septembra 2014 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Meszárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Ladislava Orosza predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti Coryn, s. r. o., Jesenná 8, Prešov, zastúpenej advokátom JUDr. Michalom Feciľakom, Jesenná 8, Prešov, vo veci namietaného porušenia jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 S 3/2014 z 23. mája 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti Coryn, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 25. augusta 2014 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti Coryn, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľ“),

ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) č. k. 3 S 3/2014-35 z 23. mája 2014 (ďalej aj „napadnuté uznesenie“). Predmetom konania vedeného pod sp. zn. 3 S 3/2014 je rozhodovanie o návrhu sťažovateľa proti nečinnosti orgánu verejnej správy.

Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že sťažovateľ je «... výlučným vlastníkom parcely..., ktorá bola vytvorená z pôvodnej parcely..., na ktorej je zapísaná tarcha pod č. Z – 886/2013 – právo vecného bremena v prospech oprávneného...

*Sťažovateľ na Okresnom úrade Prešov, katastrálnom odbore zistil, že návrh na zápis vecného bremena do katastra nehnuteľností, medzi ktorými bola aj vyššie uvedená parcela vo vlastníctve sťažovateľa..., podal oprávnený z vecného bremena dňa 11. 02. 2013. Z návrhu na zápis vecného bremena vyplýva, že jeho prílohou bolo aj stavebné povolenie mesta... zo 16. 06. 2009 č. B/11843/2009-*Se* a geometrický plán č. 70/2012, overený... dňa 25. 09. 2012 pod č. G1-1217/12.*

*Listom zo dňa 10. 06. 2013 sťažovateľ vyzval mesto... o doručenie stavebného povolenia č. B/11843/2009-*Se* zo dňa 16. 06. 2009, ako aj všetkých ostatných listín týkajúcich sa uvedenej veci, nakoľko sťažovateľ nebol účastníkom predmetného stavebného konania, ktorým bola povolená stavba „Privesové centrum...“, na základe ktorého bolo, okrem iného, zapísané vecné bremeno aj k pozemku sťažovateľa...*

*Dňa 03. 07. 2013 bolo sťažovateľovi zo strany mesta..., ako príslušného stavebného úradu, doručené stavebné povolenie č. B/11843/2009-*Se* zo dňa 16. 06. 2009, voči ktorému sťažovateľ dňa 08. 07. 2013 podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie a žiadal odvolací orgán, aby napadnuté rozhodnutie zrušil a aby vec vrátil prvostupňovému správnomu orgánu na nové konanie.*

*Na odvolanie sťažovateľa z 08. 07. 2013 Okresný úrad Prešov, odbor výstavby a bytovej politiky reagoval listom z 23. 08. 2013, ktorým oznámil sťažovateľovi, že rozhodnutie mesta... č. B/11843/2009-*Se* zo 16. 06. 2009 nebude preskúmať.*

Následne sťažovateľ listom zo 14. 10. 2013 podal voči jeho postupu sťažnosť podľa zákona č. 9/2010 Z. z. a zároveň opätovne vyzval Okresný úrad Prešov, odbor výstavby a bytovej politiky na vydanie rozhodnutia.

... Okresný úrad Prešov, odbor výstavby a bytovej politiky listom z 19. 12. 2013 oznámil sťažovateľovi, že jeho sťažnosť je neopodstatnená...»

Sťažovateľ následne 24. januára 2014 podal krajskému súdu návrh označený ako „žaloba proti nečinnosti orgánu verejnej správy“, ktorým sa domáhal, aby krajský súd uložil Okresnému úradu Prešov, odboru výstavby a bytovej politiky (ďalej len „okresný úrad“) konať a rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa do 30 dní od právoplatnosti uznesenia. Krajský súd rozhodol napadnutým uznesením z 23. mája 2014 tak, že žalobu sťažovateľa zamietol.

Vo svojej sťažnosti sťažovateľ poukazuje na právne závery krajského súdu v napadnutom uznesení z 23. mája 2014, pričom uvádza svoju argumentáciu:

„... porušovateľ pochybil najmä v tom, že zamietnutie návrhu sťažovateľa proti nečinnosti orgánu verejnej správy odôvodnil tým, že správny orgán nemá povinnosť konať a rozhodnúť o oneskorenom odvolaní rozhodnutím.

Je právne neudržateľné tvrdenie porušovateľa, že rozhodnutie mesta... č. B/11843/2009-Se zo 16. 06. 2009 nadobudlo právoplatnosť dňa 22. 06. 2009, keďže v prípade ak zo strany konajúceho správneho orgánu došlo k pochybeniu, a to v podobe opomenutia niektorého z účastníkov konania, ako je to aj v tomto prípade, táto skutočnosť spôsobuje fakt, že takéto rozhodnutie správneho orgánu nemohlo nadobudnúť právoplatnosť.“

V rámci svojej argumentácie sťažovateľ tiež poukazuje na právne závery ústavného súdu v uznesení sp. zn. III. ÚS 279/2010 z 25. augusta 2010, pričom ďalej uvádza:

«Skutočnosť, že rozhodnutie vydané správnym orgánom nemôže nadobudnúť právoplatnosť ak nebolo doručené všetkým účastníkom konania, vyplýva aj z legálneho výkladu ust. § 52 ods. 1 správneho poriadku, rozhodnutie, proti ktorému sa nemožno odvolať, je právoplatné. Pričom lehota na podanie odvolania je 15 dní od doručenia

rozhodnutia všetkým účastníkom konania a začína plynúť odo dňa, kedy bolo rozhodnutie doručené poslednému účastníkovi konania.

Preto tvrdenie porušovateľa, že správny orgán nemá povinnosť konať a rozhodnúť o oneskorenom odvolaní sťažovateľa, treba považovať za irelevantné – arbitrárne, (keďže sťažovateľ podal odvolanie po doručení rozhodnutia zo strany prvostupňového správneho orgánu v zákonom stanovenej lehote), ktoré je z právneho hľadiska neudržateľné, majúce za následok porušenie základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 Ústavy SR v čl. 6 ods. 1 Dohovoru.

K úvahe porušovateľa (na námietku sťažovateľa, že odvolací správny orgán postupoval v rozpore so zákonom, ak o jeho odvolaní nerozhodol, ale vec vybavil iba neformálnym listom), že správny poriadok výslovne neustanovuje povinnosť správneho orgánu vydať rozhodnutie v predpísanej forme, pričom za rozhodnutie je možné považovať aj list s charakterom rozhodnutia, sťažovateľ uvádza, že takéto tvrdenie porušovateľa je scestné, keďže praxou správnych orgánov a judikatúrou súdov je už ustálené, že v konaní podľa správneho poriadku správny orgán vydáva rozhodnutia, aj keď návrhu nevyhovie. (Pozri rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Sž 1/01).

Uvedená skutočnosť vyplýva aj z komentára k správne mu poriadku, cit.:

„Správny orgán musí vždy o veci rozhodnúť. Podanie účastníka nemožno vybaviť iba neformálnym spôsobom“. [k uvedenej citácii sťažovateľ uvádza nasledovnú literatúru: Sobihard, J. Správny poriadok – komentár. Bratislava: IURA EDITION, 2002, s. 488, pozn.]

V tejto súvislosti je potrebné dodať, že za nečinnosť správneho orgánu sa považuje aj to, ak správny orgán namiesto rozhodnutia argumentuje nedostatkom právomoci a vec vybaví listom alebo informáciou.

V prípade, ak by sme prisvedčili argumentácii porušovateľa, že rozhodnutie mesta... č. B/11843/2009-Se zo 16. 06. 2009 nadobudlo právoplatnosť dňa 22. 06. 2009 napriek tomu, že sťažovateľovi bolo toto rozhodnutie zo strany mesta... doručené až dňa 03. 07. 2013 s tým, ako porušovateľ v odôvodnení napadnutého rozhodnutia uviedol: lebo došlo k uplynutiu trojročnej prekluzívnej lehoty od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia (§ 68 ods. 1 Správneho poriadku), sú potom závery uvedené vo vyššie citovanom uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 279/2010 irelevantné. A každé

doručenie rozhodnutia niektorému z opomenutých účastníkom konania je de facto zbytočné, keďže tak či tak je takéto rozhodnutie právoplatné doručením ostatným neopomenutým účastníkom konania. Judikatúra ústavného súdu, na ktorú poukázal sťažovateľ, je potom vlastne zbytočná a nepotrebná.

Vychádzajúc z obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie a v danom prípade z povinnosti všeobecného súdu postupovať v súlade so zákonom, treba v prvom rade uviesť, že v posudzovanej veci postupom porušovateľa došlo k porušeniu základných práv sťažovateľa a preto postup porušovateľa nezodpovedá požiadavkám kladeným zákonom na spravodlivé súdne konanie.»

Na tomto základe sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„... Základné právo spoločnosti Coryn, s. r. o. na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 Ústavy..., článku 36 ods. 1 Listiny... a právo na spravodlivé súdne konanie zaručené článkom 6 ods. 1 Dohovoru... uznesením Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 S 3/2014 zo dňa 23. 05. 2014, porušené bolo.

... Uznesenie Krajského súdu v Prešove sp. zn. 3 S 3/2014 zo dňa 23. 05. 2014 sa zrušuje a vec sa vracia Krajskému súdu v Prešove na ďalšie konanie.

Krajský súd v Prešove je povinný nahradiť spoločnosti Coryn, s. r. o. trovy konania pozostávajúce z trov právneho zastúpenia vo výške 340,90 EUR... na účet advokáta... do dvoch mesiacov od právoplatnosti rozhodnutia.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním

a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľov. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, návrhy podané oneskorene, ako aj návrhy zjavne neopodstatnené môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania.

O zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu alebo jeho rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného

predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Krajský súd v napadnutom uznesení z 23. mája 2014 poukázal na obsah návrhu sťažovateľa a na vyjadrenie okresného úradu, pričom ďalej uviedol:

«Predmetom konania podľa štvrtej hlavy piatej časti O. s. p. – konanie proti nečinnosti orgánu verejnej správy (§ 250t) nie je skúmanie a posudzovanie otázky, či bol navrhovateľ ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy na svojich právach a právom chránených záujmoch, ale tvrdená bezdôvodná nečinnosť tohto orgánu (rozsudok NS SR č. k. 5 Sžnč 5/2005).

Z obsahu podania vyplýva, že návrhom zo dňa 24. 1. 2014 sa navrhovateľka domáha súdnej ochrany proti nečinnosti orgánu verejnej správy, ktorá má spočívať v tom, že odporca o jej odvolaní zo dňa 8. 7. 2013 proti rozhodnutiu Mesta... zo dňa 16. 6. 2009 nekonal a nevydal rozhodnutie, len listom oznámil, že vec odkladá.

Nečinnosť je pasivita správneho orgánu vo veciach, ktoré mu boli predložené na rozhodnutie, keď niet žiadnej zákonnej alebo faktickej prekážky na to, aby správny orgán konal a rozhodol. Nečinnosť sa najčastejšie prejavuje v opomenutí predpísaných úkonov (vykonávanie úkonov bez upovedomenia účastníkov, opomenutie predvolať účastníka), alebo zbytočných prietáhoch, teda v absencii konkrétnych zákonom predpísaných úkonov pri postupe správneho orgánu.

Z obsahu spisu vyplýva, že dňa 16. 6. 2009 vydalo Mesto... rozhodnutie, ktorým povolilo stavbu „Prívesové centrum...“ na..., umiestnenú... pre stavebníka AUTOCAR – Ťažné zariadenia, s. r. o., Dolný Kubín. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňa 22. 6. 2009.

Listom zo dňa 10. 6. 2013 navrhovateľka požiadala o doručenie predmetného rozhodnutia, ktoré jej stavebný úrad doručil dňa 3. 7. 2013.

Podaním zo dňa 8. 7. 2013 doručeným toho istého dňa stavebnému úradu, podala proti tomuto rozhodnutiu odvolanie z dôvodu, že sa s ňou malo konať ako s účastníčkou konania, pričom sa tak nekonalo.

Odporca ako príslušný správny orgán nevydal rozhodnutie, ale listom zo dňa 23. 8. 2013 oznámil zmeškanie zákonnej 15 dňovej lehoty na podanie odvolania s tým, že nebolo možné postupovať ani podľa § 65 a nasl. zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (ďalej len Správny poriadok), lebo došlo k uplynutiu trojročnej prekluzívnej lehoty od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia (§ 68 ods. 1 Správneho poriadku).»

Následne krajský súd citoval relevantné ustanovenia zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (§ 60, § 65 ods. 1 až 3 a § 68 ods. 1) a uviedol tieto právne závery:

„Nečinnosťou je len také konanie alebo postup správneho orgánu, ak správny orgán bez vážneho dôvodu nekoná spôsobom, ktorý mu ukladá zákon.

Z vyššie citovaných zákonných ustanovení nevyplýva pre správny orgán povinnosť konať a rozhodnúť o oneskorenom odvolaní rozhodnutím. Rovnako ani podanie, ktoré sa posudzuje ako podnet v zmysle § 65 Správneho poriadku nepodlieha právnemu režimu správneho poriadku a ak správny orgán nezistí dôvod na preskúmanie právoplatného rozhodnutia, oznámi túto skutočnosť úradným listom.

Je preto potrebné prisvedčiť argumentácii odporcu v tom, že ak Správny poriadok výslovne neustanovuje povinnosť správneho orgánu vydať rozhodnutie v predpísanej forme, pričom za rozhodnutie je možné považovať aj list s charakterom rozhodnutia, ktorý je vydaný príslušným správnym orgánom, ak sa v ňom autoritatívnym spôsobom konštatuje určitá skutočnosť, zákonná povinnosť, či opatrenie, nemožno takéto konanie alebo postup považovať za nečinnosť správneho orgánu.

Keďže v danom prípade Správny poriadok výslovne neukladá správnenmu orgánu povinnosť konať a rozhodnúť rozhodnutím, pričom ani sám navrhovateľ v návrhu neuviedol a nekonkretizoval, aké ustanovenia ktorého právneho predpisu takúto povinnosť správnym orgánom ukladajú, krajský súd návrh ako nedôvodný zamietol.“

V súvislosti s namietaným porušením označených práv sťažovateľa podľa ústavy, listiny a dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu vydaným v správnom súdnictve bolo podľa názoru ústavného súdu potrebné zohľadniť špecifiká správneho súdnictva, ktorého úlohou nie je nahradzovať činnosť orgánov verejnej správy, ale len preskúmať

„zákonost“ rozhodnutí a postupov orgánu verejnej správy, o ktorých fyzická osoba alebo právnická osoba tvrdí, že boli nezákonné a ukrátili ju na jej právach [§ 247 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“)], teda preskúmať to, či kompetentné orgány pri riešení konkrétnych otázok v konkrétnom druhu správneho konania rešpektovali príslušné hmotno-právne a procesno-právne predpisy a v súlade so zákonom rozhodli. Treba vziať preto do úvahy, že správny súd spravidla nie je súdom skutkovým, ale je súdom, ktorý posudzuje iba právne otázky napadnutého postupu alebo rozhodnutia orgánu verejnej správy. Uvedené právne závery možno primerane aplikovať aj v prípade konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa štvrtej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, v ktorom všeobecný súd v systéme správneho súdnictva poskytuje fyzickej osobe alebo právnickej osobe ochranu pred tvrdou nečinnosťou orgánu verejnej správy. Vzhľadom na tieto špecifiká správneho súdnictva ústavný súd posudzoval z tohto aspektu aj dôvodnosť námietok sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu krajského súdu.

Podľa § 53 Správneho poriadku proti rozhodnutiu správneho orgánu má účastník konania právo podať odvolanie, pokiaľ zákon neustanovuje inak alebo pokiaľ sa účastník konania odvolania písomne alebo ústne do zápisnice nevzdal.

Podľa § 59 ods. 2 Správneho poriadku ak sú pre to dôvody, odvolací orgán rozhodnutie zmení alebo zruší, inak odvolanie zamietne a rozhodnutie potvrdí.

Podľa § 59 ods. 3 Správneho poriadku odvolací orgán rozhodnutie zruší a vec vráti správnenému orgánu, ktorý ho vydal, na nové prejednanie a rozhodnutie, pokiaľ je to vhodnejšie najmä z dôvodov rýchlosti alebo hospodárnosti; správny orgán je právnym názorom odvolacieho orgánu viazaný.

Podľa § 59 ods. 4 Správneho poriadku proti rozhodnutiu odvolacieho orgánu o odvolaní sa nemožno ďalej odvolať.

Podľa § 60 Správneho poriadku odvolací orgán je povinný preskúmať i oneskorené odvolanie z toho hľadiska, či neodôvodňuje obnovu konania alebo zmenu alebo zrušenie rozhodnutia mimo odvolacieho konania.

Podľa § 65 ods. 1 Správneho poriadku rozhodnutie, ktoré je právoplatné, môže z vlastného alebo iného podnetu preskúmať správny orgán najbližšie vyššieho stupňa nadriadený správnomu orgánu, ktorý toto rozhodnutie vydal (§ 58), ak ide o rozhodnutie ústredného orgánu štátnej správy, jeho vedúci na základe návrhu ním ustanovenej osobitnej komisie (§ 61 ods. 2).

Podľa § 65 ods. 2 Správneho poriadku správny orgán príslušný na preskúmanie rozhodnutia ho zruší alebo zmení, ak bolo vydané v rozpore so zákonom, všeobecne záväzným právnym predpisom alebo všeobecne záväzným nariadením. Pri zrušení alebo zmene rozhodnutia dbá na to, aby práva nadobudnuté dobromyseľne boli čo najmenej dotknuté.

Podľa § 65 ods. 3 Správneho poriadku pri preskúmaní rozhodnutia vychádza správny orgán z právneho stavu a skutkových okolností v čase vydania rozhodnutia. Nemôže preto zrušiť alebo zmeniť rozhodnutie, ak sa po jeho vydaní dodatočne zmenili rozhodujúce skutkové okolnosti, z ktorých pôvodné rozhodnutie vychádzalo.

Podľa § 68 ods. 1 Správneho poriadku správny orgán nemôže mimo odvolacieho konania rozhodnutie zrušiť alebo zmeniť po uplynutí troch rokov od právoplatnosti napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 250t ods. 1 OSP fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá tvrdí, že orgán verejnej správy nekoná bez vážneho dôvodu spôsobom ustanoveným príslušným právnym predpisom tým, že je v konaní nečinný, môže sa domáhať, aby súd vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. Návrh nie je prípustný, ak navrhovateľ nevyčerpal prostriedky, ktorých použitie umožňuje osobitný predpis.

Nečinnosť správneho orgánu je považovaná za postup, môže sa prejavovať aj v tom, že namiesto rozhodnutia správny orgán tvrdí nedostatok právomoci a vec vybaví listom alebo informáciou, prípadne konanie zastaví záznamom v spise a pod. (Komentár k Občianskemu súdnemu poriadku k § 250t a § 250u, ASPI, stav k 11. 9. 2014).

Podľa judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) „správny súd na základe návrhu, ktorým sa navrhovateľ domáhal preskúmania nečinnosti orgánu verejnej správy, preskúmava zákonnosť postupu správneho orgánu, t. j. skúma, či jeho činnosť, ktorou realizuje svoju právomoc vymedzenú osobitnými zákonmi, je, alebo nie je v súlade s týmito zákonmi. Pri preskúmaní zákonnosti činnosti správneho orgánu súd skúma, či správny orgán vykonal zákonom predpísané úkony, alebo ich opomenul, resp. odmietol vykonať, prípadne či nevykonal chybný úkon“ (uznesenie sp. zn. 4 SŽ 120/2003 z 1. 7. 2004).

Najvyšší súd tiež uviedol, že „podnet na preskúmanie rozhodnutia mimo odvolacieho konania nemá povahu podania, s ktorým by zákon spájal začatie správneho konania, teda i povinnosť správneho orgánu rozhodnutie mimo odvolacieho konania preskúmať a vydať rozhodnutie“ (uznesenie sp. zn. 3 Sžnč 1/2011 z 29. 3. 2011).

Krajský súd v napadnutom uznesení poukázal na relevantné skutkové okolnosti, následne poukázal na predmet konania podľa § 250t OSP, ktorým je tvrdená bezdôvodná nečinnosť orgánu verejnej správy, pričom poukázal na rozsudok najvyššieho súdu sp. zn. 5 Sžnč 5/2005. Krajský súd následne ďalším výkladom vymedzil nečinnosť orgánu verejnej správy tak, že nečinnosť je „*pasivita správneho orgánu vo veciach, ktoré mu boli predložené na rozhodnutie, keď niet žiadnej zákonnej alebo faktickej prekážky na to, aby správny orgán konal a rozhodol*“. Podľa krajského súdu sa najčastejšie prejavuje v „*opomenutí predpísaných úkonov..., alebo zbytočných prietahoch, teda v absencii konkrétnych zákonom predpísaných úkonov...*“. Rovnako tak uviedol, že nečinnosťou je „*také konanie alebo postup správneho orgánu, ak správny orgán bez vážneho dôvodu nekoná spôsobom, ktorý mu ukladá zákon*“.

Na tomto základe krajský súd dospel k záveru, že zo Správneho poriadku nevyplýva povinnosť pre správny orgán konať o oneskorenom odvolaní a rozhodnúť o ňom rozhodnutím. Rovnako ani podnet podľa § 65 Správneho poriadku nepodlieha právnomu režimu správneho poriadku, preto ak správny orgán nezistí dôvod na preskúmanie právoplatného rozhodnutia, oznámi túto skutočnosť úradným prípisom. Krajský súd tiež uviedol, že *„za rozhodnutie je možné považovať aj list s charakterom rozhodnutia, ktorý je vydaný príslušným správnym orgánom, ak sa v ňom autoritatívnym spôsobom konštatuje určitá skutočnosť, zákonná povinnosť, či opatrenie, nemožno takéto konanie alebo postup považovať za nečinnosť správneho orgánu“*.

Ústavný súd poukazuje na to, že výrok napadnutého uznesenia založil krajský súd predovšetkým na právnom závere, že Správny poriadok neukladá odvolaciemu správnomu orgánu rozhodnúť formálnym rozhodnutím o oneskorenom odvolaní smerujúcom proti rozhodnutiu vydanému správnym orgánom v prvom stupni. Ústavný súd registruje, že v právnej teórii a právnej praxi existujú názory, ktoré nekorešpondujú s uvedeným právnom záverom krajského súdu. V tejto súvislosti poukazuje napr. na Komentár k Správnomu poriadku (§ 59, ASPI, stav k 11. 9. 2014, pozn.), podľa ktorého „odvolací orgán bez ohľadu na závery prvostupňového orgánu najskôr opätovne preskúma, či odvolanie spĺňa všetky požadované náležitosti, najmä či nebolo podané oneskorene, či ho podala oprávnená osoba a či je prípustné. Ak by odvolací orgán zistil, že niektorá podmienka nie je splnená, odvolanie zamietne. V prípade oneskoreného alebo neprípustného odvolania je však povinný najskôr preskúmať, či neodôvodňuje uplatnenie mimoriadnych opravných prostriedkov (obnovu konania alebo preskúmanie rozhodnutia v mimoodvolacom konaní)“. Z uvedeného výkladu možno odvodiť potrebu formálneho rozhodnutia aj v prípade oneskoreného odvolania. Obdobne z už citovaného uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 3 Sžnč 1/2011 z 29. marca 2011 možno vyvodit' záver, že podanie, s ktorým zákon spája začatie správneho konania, má správny orgán povinnosť preskúmať a vydat' následne rozhodnutie. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 3 Sžnč 3/2006 z 26. apríla 2007 konštatoval, že „Správny poriadok... v ust. § 18 ods. 1 rozlišuje 2 spôsoby začatia konania, 1/ na návrh účastníka konania a 2/ na podnet správneho orgánu. V prípade začatia konania na podnet správneho orgánu sa na skutočnosť, či konanie bude začaté,

vzťahuje správna úvaha správneho orgánu.“ (tento právny názor následne ústavný súd korigoval v náleze sp. zn. III. ÚS 343/07 z 20. januára 2009, ktorým preskúmal uvedené uznesenie najvyššieho súdu, pozn.). Z tohto hľadiska – v zmysle citovaného komentára k § 59 Správneho poriadku v spojení s § 53 Správneho poriadku, by bolo možné dospieť k záveru, že odvolanie je podaním účastníka konania, ktorým sa začína odvolacie správne konanie, ktoré je správny orgán povinný preskúmať a o ňom formálne rozhodnúť.

Ústavný súd však na tomto mieste pripomína, že jeho úlohou nie je posudzovať vhodnosť, účelnosť výkladu príslušného právneho predpisu všeobecným súdom. Rovnako tak ústavný súd nezjednocuje rozdielnu judikatúru všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 342/2010, III. ÚS 348/2011, IV. ÚS 142/2012, III. ÚS 11/2014). Ústavný súd hodnotí, či v konkrétnej veci uskutočnený výklad právnej normy je ústavne udržateľný, t. j. či nie je arbitrárny (svojvoľný) alebo zjavne neodôvodnený. Ústavný súd takto konštatuje, že právny záver krajského súdu je jeden z možných výkladov príslušných ustanovení Správneho poriadku, nemožno mu vytknúť nelogickosť, vnútornú rozpornosť, v zásade rešpektuje zmysel a účel uvedených ustanovení a ako celok nie je arbitrárny. Odôvodnenie napadnutého uznesenia poskytuje primeraný podklad pre jeho výrok, takto právny záver krajského súdu nie je ani zjavne neodôvodnený, preto je ústavne akceptovateľný.

V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju judikatúru, v ktorej konštatoval, že postup súdneho orgánu, ktorý koná v súlade s procesnoprávnymi a hmotnoprávnymi predpismi konania v občianskoprávnej alebo trestnoprávnej veci, nemožno považovať za porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy alebo práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (I. ÚS 8/96, I. ÚS 6/97). Ústavný súd nezistil žiadne také skutočnosti, ktoré by naznačovali možnosť porušenia základného práva sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, podľa čl. 36 ods. 1 listiny alebo jeho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením krajského súdu z 23. mája 2014. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom krajského súdu nestotožňuje, nemôže sama osebe viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti tohto názoru a nezakladá ani oprávnenie ústavného súdu nahradiť jeho právny

názor svojím vlastným. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu predmetný právny výklad príslušných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku a Správneho poriadku krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje.

Nad rámec veci ústavný súd považuje za potrebné uviesť, že na účely väčšej presvedčivosti svojho právneho záveru a rešpektujúc predmet konania proti nečinnosti orgánu verejnej správy podľa § 250t OSP, mohol sa krajský súd vysporiadať s konštatovaním okresného úradu vo vyjadrení k návrhu sťažovateľa, podľa ktorého *„rozhodnutie zo dňa 16. 6. 2009 (stavebné povolenie) sa netýkalo parcely č. C-KN 3292/13 a týmto rozhodnutím nebola povolená žiadna stavba vo vzťahu k tejto parcele. Vecné bremeno, ktoré bolo na dotknutej parcele zriadené, bolo zriadené zo zákona č. 40/1964 Zb. Občianskeho zákonníka a zákona č. 251/2012 Z. z. o energetike, nie na základ stavebného povolenia...“*. Uvedené opomenutie krajského súdu však nemalo takú intenzitu, aby malo za následok ústavne relevantný vplyv na postup krajského súdu v predmetnom konaní a na sťažnosťou napadnuté uznesenie z 23. mája 2014.

Berúc do úvahy uvedené skutočnosti, ústavný súd rozhodol tak, že sťažnosť už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Keďže sťažnosť bola odmietnutá, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľa v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 18. septembra 2014